

Αυστραλία, ξανά: Οι νέοι απόδημοι

Πήραν την απόφαση να ξενιτευτούν. Πήγαν στην Αυστραλία για να εξασφαλίσουν ένα καλύτερο μέλλον για τους ίδιους και τα παιδιά τους. Πολλοί, λόγω της κρίσης, είναι εξίσου φτωχοί με τους συμπατριώτες μας που έφυγαν κατά χιλιάδες από την Ελλάδα στις δεκαετίες του '40, του '50 και του '60 με τον ίδιο προορισμό. Όμως, αυτοί οι νέοι απόδημοι διαφέρουν από τους παλιούς σε πολλά: είναι μορφωμένοι (με πτυχία, συχνά και με μεταπτυχιακά) και βρέθηκαν σε ένα περιβάλλον αν όχι οικείο, τουλάχιστον φιλόξενο, με συγγενείς και με την ελληνική κοινότητα, γενικότερα, έτοιμους να προσφέρουν ψυχολογική στήριξη και υλική βοήθεια. Από την άλλη, βέβαια, αντιμετωπίζουν μια μεγάλη δυσκολία: το αυστραλέζικο κράτος δεν έχει σήμερα τόσο πολλή ανάγκη από εργατικό δυναμικό. Ο Αγγελος Γιωτόπουλος, Ελληνοαυστραλός δεύτερης γενιάς, ταξίδεψε έως την άλλη άκρη του κόσμου για να φωτογραφίσει Έλληνες νεοφερμένους στη Μελβούρνη. Κι εγώ, επίσης Ελληνοαυστραλέζα, μίλησα μαζί τους προκειμένου να μάθω πώς είναι η νέα τους ζωή σε μια πόλη που στο μυαλό πολλών φαντάζει σαν Παράδεισος.

Νίκος Φωτάκης:

«Πουθενά δεν βρίσκεις τον Παράδεισο»

Όταν κάλεσα την οικία Φωτάκη, το τηλέφωνο σήκωσε η σύζυγος του Νίκου, Σοφία Φατούρου. Δεν περίμενε το τηλεφώνημά μου. Βλέποντας τον αριθμό, αναστατώθηκε. «Αχ, Παναγιά μου! Μας βρήκαν κι εδώ οι τράπεζες;» είπε και γελάσαμε. Απόφοιτος του Καποδιστριακού Πανεπιστημίου, ο Νίκος και η Σοφία εργάζονταν ως δημοσιογράφοι πριν χάσουν τις δουλειές τους. Αφού ταλαιπωρήθηκαν για μεγάλο χρονικό διάστημα, αποφάσισαν να μετακινήσουν οικογενειακώς στη γενέτειρα πόλη της Σοφίας, τη Μελβούρνη. «Δεν είμαι ο μέσος όρος των νεοφερμένων Ελλήνων. Ηρθα αποφασισμένος να μου αρέσει η Μελβούρνη και αυτό συνέβη», μου είπε ο Νίκος. «Πουθενά δεν βρίσκεις τον Παράδεισο. Αν και είχαμε σχεδιάσει το ταξίδι μας διεξοδικά, καταλαβαίνεις τι είναι μια πόλη μόνο όταν τη ζεις. Η Μελβούρνη είναι πολύ ακριβή, αλλά πανέμορφη - έχει πολύ πράσινο, θάλασσα και ποτάμι. Επίσης, εδώ συνυπάρχουν πολλοί πολιτισμοί. Οι Αυστραλοί επιτρέπουν σε κάθε εθνική ομάδα να διατηρήσει τα εθνικά της χαρακτηριστικά».

Ο Νίκος πήγε στην Αυστραλία πριν από ένα χρόνο και έπειτα από τέσσερις μήνες έπιασε δουλειά σε ελληνική εφημερίδα. «Βρήκα σχετικά γρήγορα εργασία στο αντικείμενό μου. Από αυτό και μόνο καταλαβαίνεις τι σημαίνει ανεργία 6-8%». Παράλληλα εργάζεται ως διερμηνέας σε νοσοκομείο. «Βοηθώ ηλικιωμένους Έλληνες που ήρθαν εδώ πριν από 50 ή 60 χρόνια και δεν έμαθαν ποτέ Αγγλικά. Είναι ο τρόπος μου να προσφέρω κι εγώ κάτι στην ελληνική παροικία, που τόσο μας έχει στηρίξει». Γνωρίζοντας ότι είναι διαβητικός, τον ρώτησα πώς είναι εκεί τα δημόσια νοσοκομεία. «Μπορεί και εδώ να υπάρχει μεγάλος χρόνος αναμονής, όμως οι Αυστραλοί δεν έχουν αφήσει το σύστημα υγείας τους να καταρρεύσει. Τα παιδιά μέχρι την ηλικία των 16 ετών δεν πληρώνουν τίποτα. Η Αυστραλία είναι μια καπιταλιστική χώρα, αλλά με... σοσιαλιστικές δομές. Διαθέτει κράτος πρόνοιας».

Βάλια Κλάδου & Κων/νος Χριστόπουλος:

«Η Ελλάδα μάς πρόσφερε γνώσεις, αλλά όχι δουλειά»

Η Βάλια και ο Κώστας τα έκαναν όλα πολύ γρήγορα στη ζωή τους: ερωτεύτηκαν, παντρεύτηκαν και απέκτησαν παιδί. Με την ίδια βιασύνη, και χωρίς πολλή σκέψη, έφυγαν τον Ιανουάριο του 2014 για τη Μελβούρνη. Η Αμάντα, η κόρη τους, ήταν τότε μόλις τρεισήμισι μηνών. «Βλέπαμε ότι τα πράγματα χειροτέρευαν στην Ελλάδα. Είχαμε αναγκαστεί να μένουμε στο πατρικό μου και δεν είχαμε σταθερή δουλειά», λέει η Βάλια. Μια θεία του Κώστα που ζει στη Μελβούρνη προθυμοποιήθηκε να τους φιλοξενήσει τους πρώτους μήνες, με αποτέλεσμα να αποταμιεύσουν χρήματα.

Η Βάλια, που έχει σπουδάσει πολιτικές επιστήμες, κάνει σήμερα μεταπτυχιακό στην Εγκληματολογία. Χάρη στη φοιτητική της βίβα, ο άντρας της, που είναι μαθηματικός, έχει το δικαίωμα να δουλεύει fulltime. Πού; Σε σουβλατζίδικο. Δεν έχει πέσει το ηθικό του; «Ο καθένας θέλει να δουλέψει πάνω στο αντικείμενό του, αλλά, όταν κάνεις παιδιά, βάζεις σε δεύτερη μοίρα τα πάντα - και φυσικά τον τίτλο των σπουδών σου. Είτε φτιάχνεις σουβλάκια είτε διδάσκεις, δημιουργείς. Η Ελλάδα μου πρόσφερε γνώσεις, αλλά όχι δουλειά», απαντά ο ίδιος. Σε τι διαφέρουν οι νέοι μετανάστες από τους πα-

λιούς; «Από συναισθηματικής πλευράς περνάμε τα ίδια. Παλαιότερα, όμως, δεν υπήρχε το πρόβλημα της απόκτησης υπηκοότητας. Οι Έλληνες τότε δεν είχαν πτυχία, τώρα όμως υπάρχουν πολλοί πτυχιούχοι που δεν βρίσκουν εύκολα εργασία», εξηγεί ο Κώστας. Τι τους αρέσει στην Αυστραλία; «Υπάρχει αξιοκρατία. Τηρούνται οι νόμοι. Το κράτος προσέχει τους πολίτες του και ενθαρρύνει την οικογενειακή ζωή. Υπάρχουν επιδόματα, πολλά πάρκα, μεγάλα πεζοδρόμια και οι δρόμοι μοιάζουν με διαδρόμους αεροδρομίου!» υπογραμμίζει η Βάλια. Τι άλλο τους πρόσφερε η Αυστραλία;

«Αυτοκίνητο! Στην Ελλάδα δεν είχαμε αυτήν τη δυνατότητα».

Μαρία Μπακαλίδου & Δημήτρης Ιωαννίδης:

«Τα παιδιά μας εδώ μαθαίνουν να μην είναι ρατσιστές»

Η Μαρία βρίσκεται ήδη τρία χρόνια στη Μελβούρνη μαζί με τον άνδρα της Δημήτρη και τα δύο τους παιδιά (Δήμητρα και Αφροδίτη, 5 και 8 ετών αντίστοιχα). Ο Δημήτρης, που είναι τοπογράφος μηχανικός, εργάζεται σε κατασκευαστική εταιρεία που ανήκει σε Ελληνοαυστραλό. «Ζούσαμε στη Θεσσαλονίκη. Με την κρίση, τα μεγάλα δημόσια έργα σταμάτησαν. Αρχίσαμε, λοιπόν, να έχουμε οικονομικά προβλήματα. Ετσι αποφασίσαμε να φύγουμε. Δεν είχαμε καμιά σχέση με την Αυστραλία. Ανοίξαμε απλώς το google maps και διαλέξαμε μια χώρα όπου μιλούν Αγγλικά και όπου προσφέρονται θέσεις εργασίας. Δεν θέλαμε να φύγουμε τόσο μακριά από την Ελλάδα, αλλά αισθανόμασταν ότι η Ευρώπη καταρρέει σαν ντόμινο», εξηγεί η Μαρία. Η ίδια είναι φιλόλογος, απόφοιτος του Αριστοτελείου. Επέλεξαν σκόπιμα τη Μελβούρνη γιατί έχει πολλούς Έλληνες.

Ο άνδρας της έχει μια πολύ καλή θέση σήμερα, αλλά αυτό που πέτυχε η ίδια στον επαγγελματικό τομέα είναι αξιοθαύμαστο: ίδρυσε πριν από δύο χρόνια το πρώτο αμιγώς ελληνικό σχολείο. «Υπάρχουν πολλά ελληνικά σχολεία εδώ, σχεδόν πενήντα. Όμως σ' αυτά, τα Ελληνικά διδάσκονται ως ξένη γλώσσα. Η ιδέα μου ήταν να φτιάξουμε ένα σχολείο για τα παιδιά των Ελλήνων που ήρθαν πρόσφατα στην Αυστραλία. Προέκυψε κυρίως από τις δικές μου ανησυχίες ως μητέρας. Εβλεπα ότι η μητρική γλώσσα των παιδιών μου χανόταν γρήγορα. Και η γλώσσα είναι μέρος του